

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2393/2021
14.10.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић, др Илије Зиндовића, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., ког заступа пуномоћник Зора Добричанин Никодиновић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво Београд, ради накнаде штете, вредност предмета спора 3.480.285,85 динара, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4047/20 од 10.03.2021. године, у седници већа одржаној дана 14.10.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4047/20 од 10.03.2021. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2844/2019 од 29.09.2020. године усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде материјалне штете због мање исплаћених плата за период од 03.08.2016. године до 17.06.2019. године исплати укупан износ од 2.359.458,57 динара, у појединачно опредељеним износима и по месецима као у овом ставу изреке. У ставу трећем усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је обавезана тужена да у корист тужиоца на износе из става првог изреке уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање запослених у износу од 1.120.827,16 динара, у појединачно опредељеним износима и по месецима као у овом ставу изреке. У ставу четвртном обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4047/20 од 10.03.2021. године одбијена је жалба тужене и потврђена првостепена пресуда Првог основног суда у Београду. Такође су одбијени захтеви тужиоца и тужене за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права и битне повреде одредаба

парничног поступка, са предлогом да се о изјављеној ревизији одлучи у складу са одредбом члана 404. Закона о парничном поступку. Посебна ревизија изјављена је ради разматрања правних питања у интересу равноправности грађана пред судовима.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Ценећи испуњеност услова за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, Врховни касациони суд је утврдио да у конкретном случају нису испуњени услови које захтева одредба члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку предвиђено је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равносправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије, сходно ставу 2. исте одредбе, одлучује Врховни касациони суд.

Према разлозима другостепене пресуде, тужилац има право на увећану, односно плату у двоструком износу у односу на плату коју је остваривао пре ангажовања у служби, све у складу са одредбом члана 2. Уредбе о платама лица која обављају послове у посебним организационим јединицама државних органа надлежних за сузбијање организованог криминала. Како тужиоцу у утуженом периоду није исплаћивана плата у складу са наведеном Уредбом, већ у мањем износу, у овом поступку досуђена му је разлика између плате која му је следовала и исплаћене плате као вид накнаде штете по том основу.

Како је побијана другостепена пресуда у складу са одлукама Врховног касационог суда донетим у истој чињенично-правној ситуацији, следи да нису испуњени услови да се дозволи одлучивање о посебној ревизији тужене Републике Србије. Не постоји потреба за уједначавањем судске праксе, будући да је судска пракса уједначена по овом правном питању. Нису испуњени ни други разлози које захтева одредба члана 404. став 1. Закона о парничном поступку да би се о ревизији тужене одлучивало као о посебној ревизији.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке, применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије тужене, у складу са одредбом члана 410. став 2. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија тужене недозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Вредност предмета спора побијеног дела у конкретном случају износи 3.480.285,85 динара, односно 29.544 евра по средњем курсу Народне банке Србије на

дан подношења тужбе. Имајући у виду да вредност предмета спора побијеног дела пресуде не прелази захтевани ревизијски цензус, ревизија тужене није дозвољена.

У складу са изнетим, одлучено је као у ставу другом изреке, применом одредбе члана 413. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

**За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић**